

er skeet. Forsaavidt nemlig Sagen er bleven behandlet med Hensyn til Ligheden, kalder jeg det, at den er bleven behandlet fra Statens Side. Den staaer tillige i Berøring med Kirken, og derfor ønsker jeg ogsaa, at den skulde modtage en saadan Behandling, som man kunde kalde kirkelig, hvorved der i alt Fald blev taget omfattende Hensyn til de kirkelige Forhold. Jeg er altsaa enig i at ønske, at dette skeer, men jeg er derimod ikke enig i, at det skal indføres i Endringsforslaget og, hvis Endringsforslaget bliver vedtaget, derved komme til at gaae over i Loven. Jeg ønsker det ikke, blandt andet af den Grund, at hvad her omtales i Endringsforslaget, er en Grundsætning, hvorom der er en afvigende Mening hos et meget stort Antal af Medlemmer her i Salen, saa det forekommer mig, at Sandsynligheden for, at man vil gaae ind paa det, som jeg vil kalde Sagens egentlige Realitet, vil tabe sig ved at give den denne Form. Dertil kommer, at det kan paa Grund af den Tilstand, hvori de folkekirkelige Forhold for Diebliffet ere her i Landet, have sine Bønseligheder at finde det rette Udtryk, naar man vil udtrykkelig paapege, af hvem denne Overveielse skal foregaae. Forudsat at mit Endringsforslag bliver vedtaget, er det mit personlige Ønske, at Regjeringen kunde finde Anledning til at henvise Sagen til den saakaldte Kirkecommission, som nu er samlet. I dennes Commissorium er det nævnt, at den har at behandle og „i det Hele at tage under Overveielse, hvilke Forholdsregler der maatte være at tage fra Lovgivningsmagtens og Regjeringens Side for at tilvejebringe en tilfredsstillende Ordning af de Forhold, der paa eengang berøre Staten og Kirken“. Det Forhold, som her omtales, er netop et saadant Forhold, som paa eengang berører Staten og Kirken, men jeg ønsker som sagt ikke, at hele denne Betragtningssmaaade skal komme til orde i Endringsforslaget og, dersom det vedtages, komme ind i Loven; men jeg ønsker, at det skal udelades deraf, og derfor har jeg stillet mit Underændringsforslag, som gaaer ud paa, at man, istedetfor at bruge den bestemte Henviisning, skulde bruge den ubestemte „Indtil videre“. Der er nu af den ærede Folkethings-

mand (S. M. Hansen), som talte først, gjort den Indvending imod min Indstillings Form, at dette „Indtil videre“ betyder slet ikke Noget. Han nævnte udtrykkelig, at det er et unyttigt Udtryk, fordi det ikke kan betegne andet, end „Indtil der ved Lov bestemmes anderledes“. Jeg giver ham fuldkommen Ret i, at dette i Almindelighed vil kunne siges om dette Udtryk, men jeg vil bede det ærede Thing velvillig at have Opmærksomheden henvendt paa, om der ikke i dette specielle Tilfælde kan være Anledning til at lægge noget Mere ind i Udtrykket, netop paa Grund af, at det findes i det Afsnit af Lovforslaget, som er overfrevet „Midlertidige Bestemmelser“. Jeg har ikke kunnet finde noget andet Udtryk end dette „Indtil videre“, men den særlige Betydning, det skal have, mener jeg er givet derved, at det, som berørt, findes i det sidste Afsnit, og at derved er betegnet, at det kun er noget aldeles Foreløbigt. Det vil paa denne Maade, synes mig, ikke med Rette kunne betegnes som ganske unyttigt; jeg har i alt Fald ikke kunnet finde nogen anden Maade, hvorpaa jeg kunde udtrykke det, at det virkelig er Noget, som kun skulde finde Sted for en kortere Tid. Ved denne Sags første Behandling, som nylig har fundet Sted, forekom der saadanne Ultringer, at jeg maatte antage, at det var rimeligt, at Spørgsmaalet om Præsternes Børnepligt her vilde blive behandlet som et Principspørgsmaal, og efter det Endringsforslag, som nu er stillet under Nr. 10, viser det sig ogsaa, at det er taget fra denne Side. Regjeringen havde foreslaaet et Mæglingsforslag, men jeg troer, at der idetmindste er Mange, som ville være derimod, og det Endringsforslag, som jeg nu har omtalt, gaaer jo netop ud paa at hævde det, der uregtelig, naar man seer Sagen alene fra Lighedens og Statens Side, er det meest consequente. Ethvert Mæglingsforslag er egentlig talt noget Vilkaarligt. Jeg antager saaledes, at dette Spørgsmaal vil blive behandlet som et Principspørgsmaal, og nu har det dog vist sig, at der i Rigsdagen i det Hele er en betydelig Uenighed, maaskee en meget betydende Uenighed, tilstede med Hensyn til netop det Principielle i dette Spørgsmaal.